

Arrest

nr. 185 082 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [M.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Niger

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/06/2011, 28/06/2013 en op 02/01/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene zou sinds 2007 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Op 28/03/2017 werd betrokkene aangetroffen met [S.R.] [...] die zijn partner zou zijn. Mevrouw [S.] bevindt zich net als betrokkene in illegaal verblijf. Zij dient dus ook het land te verlaten, net als betrokkene. Aangezien zij beiden dienen terug te keren naar Niger, kunnen zij daar opnieuw een familiale cel vormen en zo hun gezinsleven verderzetten indien zij dat wensen. De scheiding van het koppel is dus slechts een tijdelijke maatregel. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Op het moment van zijn arrestatie beschikt betrokkene niet over een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/06/2011, 28/06/2013 en op 02/01/2017.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 21/01/2007 diende betrokkene een asielaanvraag in. Die aanvraag werd definitief geweigerd op 11/06/2010.

Betrokkene diende daarop een beroep in bij de RVV, maar op 01/10/2010 verwierp de RVV dit beroep. Hij kreeg daarop nog een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten (bijlage 13qq van 01/06/2011).

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in gebaseerd op artikel 9bis van de wet van 15/12/1980:

- 09/06/2011: 1ste aanvraag, 09/04/2013: onontvankelijk verklaard, betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten aan hem betekend op 08/06/2013

- 13/08/2013: 2de aanvraag, op 17/01/2014 ook onontvankelijk verklaard, ditmaal kreeg betrokkene een inreisverbod van 3 jaar, hij nam kennis van de beslissing en van het inreisverbod op 04/02/2014

- 27/06/2014 : 3de aanvraag, op 15/12/2016 zonder object verklaard omwille van het inreisverbod, betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. De beslissing en het bevel werden aan hem betekend op 27/12/2016.

Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet vastgesteld.

Betrokkene zou sinds 2007 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd op 04/02/2014 door de stad Anderlecht geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 28/03/2017 werd betrokkene aangetroffen met [S.R.] [...] die zijn partner zou zijn. Mevrouw [S.] bevindt zich net als betrokkene in illegaal verblijf. Zij dient dus ook het land te verlaten, net als betrokkene. Aangezien zij beiden dienen terug te keren naar Niger, kunnen zij daar opnieuw een familiale cel vormen en zo hun gezinsleven verderzetten indien zij dat wensen. De scheiding van het koppel is dus slechts een tijdelijke maatregel. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/06/2011, 28/06/2013 en op 02/01/2017.

Betrokkene zou sinds 2007 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Op 28/03/2017 werd betrokkene aangetroffen met [S.R.] [...] die zijn partner zou zijn. Mevrouw [S.] bevindt zich net als betrokkene in illegaal verblijf. Zij dient dus ook het land te verlaten, net als betrokkene. Aangezien zij beiden dienen terug te keren naar Niger, kunnen zij daar opnieuw een familiale cel vormen en zo hun gezinsleven verderzetten indien zij dat wensen. De scheiding van het koppel is dus slechts een tijdelijke maatregel. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst er daarnaast, wat betreft het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij is opgesloten met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk en dat een repatriëring op elk ogenblik kan worden doorgevoerd. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten en aannemelijk te maken werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt ook niet betwist.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1- Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich hoofdzakelijk beperkt door te stellen dat vertoger niet beschikt over een geldig visum of verblijfsdocument en hij evenmin zou gereageerd hebben op een eerdere beslissing om het grondgebied van België te verlaten.

Dat deze motivering noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien stereotiep en inhoudelijk niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Dat vertoger immers wel degelijk recht heeft om de procedure af te wachten dewelke nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat vertoger immers al die tijd reeds verblijft op het adres te 1070 Brussel [...] en hij ook al die tijd officieel gewerkt heeft en hierop belastingen betaald heeft.

2- Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid.

Dat wanneer men immers het dossier grondig had nagekeken men had vastgesteld dat er nog een procedure lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hetgeen men echter nagelaten heeft te doen.

Dat wanneer vertoger op dit ogenblik zou gerepatriëerd worden men zijn procedure gewoonweg zou kunnen afsluiten door te stellen dat hij geen belang meer heeft in de verderzetting van de procedure op basis van zijn verwijdering hetwelk toch niet de bedoeling kan zijn.

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoger dan ook het verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat de ten gronde ontwikkelde middelen minstens aantonen dat vertoger beschikt over ten minste een schijn van recht;"

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers geduid dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en dat hem geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten aangezien hij geen gevolg gaf aan verscheidene eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Er wordt tevens toegelicht dat verzoekers partner ook onwettig in het Rijk verblijft en dat deze ook dient terug te keren naar Niger en verzoeker samen met zijn partner in dat land een gezin kan vormen, zodat de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet worden geschonden. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen en dat er geen gegevens zijn die toelaten te besluiten dat de toestand in zijn land van herkomst sedert de datum waarop zijn asielaanvraag werd afgewezen dusdanig zou zijn gewijzigd dat zou kunnen worden geconcludeerd dat hij een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers toelichting dat hij geruime tijd in Brussel woonde, dat hij heeft gewerkt en belastingen heeft betaald doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat verweerder niet in aanmerking heeft genomen dat er nog een procedure hangende was bij de Raad inzake een eerder tegen hem genomen beslissing waarbij een van zijn aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst hierbij naar de procedure met rolnummer 198 490. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat de Raad zich bij arrest nr. 180 289 van 3 januari 2017 reeds uitsprak omtrent de vordering tot schorsing van de beslissingen die het voorwerp uitmaken van

voormelde procedure en deze vordering verwierp en dat het hangende beroep tot nietigverklaring op zich geen schorsende werking heeft. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder onzorgvuldig optrad door het feit dat nog een beroep tot nietigverklaring bij de Raad hangende was niet te beschouwen als een reden die zou verhinderen dat de in casu bestreden beslissing zou worden genomen. Het gegeven dat de tenuitvoerlegging van de in voorliggende zaak bestreden beslissing eventueel gevolgen kan hebben op verzoekers belang bij een eerder bij de Raad ingestelde procedure – wat niet zeker is nu het beroep tot nietigverklaring waarnaar verzoeker verwijst reeds op 12 april 2017 ter zitting wordt behandeld en niet vaststaat dat de in casu bestreden beslissing op dat ogenblik reeds zal zijn uitgevoerd – laat op zich hoe dan ook niet toe te besluiten dat verweerder enig relevant gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten. Verweerder vermag er immers van uit te gaan dat de beslissingen die niet zijn vernietigd overeenkomstig de wet zijn genomen (privilège du préalable).

Verzoeker zet verder nog uiteen dat hij medicatie dient te nemen omdat hij gezondheidsproblemen heeft. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker enig bewijsstuk aan verweerder overmaakte ter staving van zijn beweringen. Hij had hiertoe nochtans ruim de mogelijkheid. Enig ernstig gezondheidsprobleem kan niet worden vastgesteld.

Er blijkt geenszins dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Er dient derhalve niet meer te worden ingegaan op de door verweerder opgeworpen exceptie.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

G. DE BOECK